

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2819/2025
09.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керекз, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Оливера Секулић Николић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство одбране, Војна пошта ... Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 757/25 од 02.04.2025. године, у седници већа одржаној дана 09.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 757/25 од 02.04.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 757/25 од 02.04.2025. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 757/25 од 02.04.2025. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Нишу П1 312/24 од 14.11.2024. године у ставу првом изреке, којим је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу за обављени прековремени рад за период од 04.05.2015. године до 04.05.2018. године исплати износ од 72.765,00 динара са законском затезном каматом од 20.06.2018. године до исплате. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 237.449,02 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, као и трошкове поступка у висини таксе за одлуку у износу од 4.810,60 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011... 10/2023), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији тужене као посебној у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, Врховни суд је становишта да у овој врсти спора није потребно уједначавање судске праксе, нити ново тумачење права. Правноснажном пресудом одлучено је о захтеву тужиоца за исплату увећане зараде на име оствареног прековременог рада, применом релевантних одредби Закона о Војсци Србије, Правилника о платама професионалних припадника Војске Србије и одредби члана 172. Закона о облигационим односима, на основу којих су нижестепени судови усвојили тужбени захтев. Имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судови, Врховни суд налази да у конкретном случају нису испуњени законски услови које прописују одредба члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Правилно је становиште нижестепених судови да се у конкретном случају ради о праву на накнаду штете због неисплаћене плате за обављени рад и о том праву се може решавати и у судском поступку, независно од тога да ли је уопште и покретан управни поступак или не, с обзиром да је тужена тужиоцу ускратила коришћење слободних сати остварених прековременим радом у утуженом периоду, чије коришћење му је признато правноснажним решењем надлежног органа тужене, те постоји обавеза тужене да тужиоцу исплати утужен износ неисплаћене накнаде за прековремени рад. Пресуде Врховног суда на које је указано ревизијом донете су поводом другачије чињеничноправне ситуације. Осим тога, ревизијом се указује на ненадлежност суда у конкретном случају, што представља битну повреду одредаба парничног поступка, која није разлог за посебну ревизију, чија је дозвољеност условљена испуњењем услова прописаних у члану 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из наведених разлога на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

Испитујућу дозвољеност ревизије у смислу члана 410 став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена.

У парницама у којима је предмет новчано потраживање из радног односа за дозвољеност ревизије меродаван је општи режим Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате је поднета дана 04.05.2018. године, а вредност предмета спора побијаног дела износи 72.765,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд оценио да је ревизија тужене недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, одлука у ставу другом изреке донета је на основу члана 413. ЗПП.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић